

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **L. B.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 9. 2017, č. j. 56 A 7/2016 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 9. 2017, č. j. 56 A 7/2016 – 34, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, Krajského úřadu kraje Vysočina, ze dne 26. 8. 2016, č. j. KUJI 65821/2016, sp. zn. OOSČ 705/2016 OOSC/234, ve věci dopravního přestupku žalobce.

[2] Rozhodnutím Městského úřadu Pelhřimov ze dne 11. 7. 2016, sp. zn. OVV/81/2016 D-63/16, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce měl dopustit dne 21. 12. 2015 v 9:53:26 hod. při řízení osobního automobilu BMW, RZ X, na silnici I. třídy č. 34 v obci Kamenice nad Lipou, místní část Pravíkov ve směru na obec Kamenice nad Lipou (GPS 15°06'02.766"E, 49°19'59.369"N), když v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h mu byla naměřena rychloměrem RAMER 10 C rychlost 91 km/h, po odečtení odchylky měřicího zařízení (před odečtením 94 km/h). Žalobce v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o více než 40 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobci byla podle § 125c odst. 5 písm. d) a

§ 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 6000 Kč, zákaz činnosti na dobu 6 měsíců, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel a povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[3] Výše uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo k blanketnímu odvolání žalobce podle § 90 odst. 1 správního řádu změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že ve výrokové části rozhodnutí mezi slova „*kterého se dopustil tím, že*“ bylo doplněno „*kterého se z nedbalosti dopustil tím, že*“. Ve zbytku bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

[4] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Krajský soud žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[5] Krajský soud shledal nedůvodnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, stejně jako námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud konstatoval, že se „*situačním výkresem*“, který žalobce předložil jako důkaz o chybném postavení měřicího vozidla, se vypořádal již správní orgán prvního stupně, který dospěl k závěru, že se jedná o nepřesné a nepodložené výpočty a z důvodu nedostatku informací nelze zjistit přesné postavení měřicího přístroje. Jakkoliv se jednalo o strohé vypořádání, krajský soud je považoval za dostatečné. Krajský soud zároveň pokládal letecký snímek neznámého původu, z něhož žalobce při výpočtu úhlu nastavení měřicího přístroje vycházel, za nepřesný, neboť je nutné počítat se zkreslením satelitních snímků s ohledem na to, že tyto snímky mohou být pořizovány pod úhlem, nikoliv kolmo. Současně byl situační nákres s výpočtem předložen v nízké kvalitě, z čehož plynou pochybnosti o přesnosti namítaných skutečností. Pokud jde o GPS souřadnice, na nichž žalobce založil výpočet, krajský soud upozornil na skutečnost, že GPS pozice měřicího vozidla je pouze orientační, ze správního spisu neplyne, že by tato pozice byla zachycena kalibrovaným a ověřeným měřidlem. Ověřovací list založený ve správním spise se vztahuje pouze k rychloměru samotnému a jeho ověření se vztahuje výhradně k jeho primární funkci, kterou je měření rychlosti vozidel, nikoliv přesné měření polohy umístění měřicího zařízení. Vznesená námitka tedy nemohla být úspěšná. Ze snímku pořízeného měřicím zařízením přitom dle krajského soudu není úhel měření zřejmý a viditelný tak, jak žalobce tvrdí.

[6] Žalobce dle krajského soudu rovněž zcela pominul princip, že v případě chybného nastavení měřicího zařízení záznam rychlosti vozidla vůbec neprovede. Krajský soud k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017 – 32 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž byl s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 3. 2015, č. j. 17 A 33/2013 – 164, popsán princip fungování rychloměru RAMER 10 C, včetně této funkce, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, v němž bylo měření provedeno obdobným typem rychloměru RAMER AD9C.

[7] Krajský soud považoval způsob, jakým se správní orgán prvního stupně vypořádal se vznesenou námitkou žalobce za plně přezkoumatelný, neboť správní orgán uvedl, jakým způsobem zhodnotil žalobcem předložené skutečnosti. Krajský soud konstatoval, že pokud se správní orgán nevypořádal s námitkami vyčerpávajícím způsobem, nelze to považovat za vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, zejména bylo-li provedeno dokazování výslechy policistů, které žalobce v tomto směru navrhl, a žalobce se rozhodl je nekonfrontovat a správní orgán ani nepožádal o položení konkrétních otázek. Správní orgán prvního stupně přitom dle krajského soudu nepostupoval v rozporu s právním řádem, jestliže svědky dále podrobně nevyslychal ohledně jejich znalostí návodu k obsluze měřicího zařízení v situaci, kdy oba policisté uvedli, že postupovali v souladu s návodem k obsluze. Krajský soud dodal, že byl-li žalobce přesvědčen o nesprávném postavení měřicího vozidla, mohl využít možnosti se na tyto

pokračování

skutečnosti sám svědků zeptat, případně v předstihu správní orgán prvního stupně požádat o položení konkrétních otázek, stejně jako mohl na výpověď policistů *ex post* reagovat. Nic takového však žalobce neučinil. Není úkolem správního orgánu domýšlet otázky, které by mohl nepřítomný obviněný eventuálně položit. Za vadu nelze dle krajského soudu považovat ani nezhodnocení věrohodnosti policistů, jestliže jejich nevěrohodnost žalobce nenamítal a nebyla zde ani patrná žádná motivace či osobní zájem policistů na usvědčení žalobce; v takovém případě lze policistu považovat za nestranného svědka. K tomu krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, a ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63. Krajský soud neměl v projednávané věci ani pochybnosti o správnosti obsluhy rychloměru, neprovedl proto pro nadbytečnost ani žalobcem navrhovaný důkaz návodem k obsluze měřicího přístroje, neboť tento důkaz nemůže žádným způsobem přispět ke zjištění skutkového stavu věci.

[8] Pokud jde o 3 % odchylku měření, krajský soud dospěl k závěru, že i tato odchylka slouží k vyrovnání drobných nepřesností při nastavení měřicího vozidla. Svůj závěr, že tato odchylka má sloužit k eliminaci vlivu provozních podmínek, žalobce žádným způsobem nerozvedl ani nedoložil. K judikatuře Nejvyššího správního soudu, na niž žalobce odkazoval, krajský soud uvedl, že je mu známa, nicméně v nyní přezkoumávané věci nenastaly takové skutečnosti, které by odůvodňovaly závěry žalobce, jež z této judikatury činí. S ohledem na zásadu materiální pravdy nepovažoval krajský soud argumentaci žalobce o nutnosti řádného zjištění rychlosti jeho vozidla s ohledem na právní kvalifikaci a na to, že jeho jednání naplnilo závažnější skutkovou podstatu přestupku jen o 2 km/h, za relevantní, neboť tuto povinnost mají správní orgány v každém případě bez ohledu na kvalifikaci skutku.

[9] Z uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že správní rozhodnutí prvního stupně nebylo stíženo žalobcem namítanými vadami. Správní orgán prvního stupně zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Z obsahu správního spisu neplynou žádné důvodné pochybnosti o průběhu měření ani o postavení měřicího vozidla a krajský soud taktéž neshledal důvod pochybovat o věrohodnosti výpovědí obou policistů. Svědci před správním orgánem uvedli, že měřicí vozidlo postavili v souladu s návodem k obsluze rychloměru, měření rychlosti žalobcova vozidla proběhlo a měřicí zařízení je tedy vyhodnotilo jako platné. Současně ze snímku samotného nejsou zjevné žádné skutečnosti, které by způsobily důvodné pochybnosti o platnosti tohoto měření. Žalobci se tak dle krajského soudu nepodařilo vnést do zjištěného skutkového stavu žádné pochybnosti.

[10] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti výše uložené sankce. Krajský soud označil pasáže rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v nichž se správní orgán zabýval okolnostmi spáchání přestupku, hodnocením důkazů a materiální stránkou přestupku, a pasáž týkající se samotného odůvodnění výše sankce v kontextu jednání žalobce a okolností spáchání přestupku. Dle krajského soudu správní orgán vážil způsob a následky spáchání přestupku, ohrožení veřejného zájmu, způsob zavinění a osobu pachatele, přičemž uvedl, které okolnosti považuje za přitěžující. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že v daném případě existuje převaha polehčujících okolností, které umožňují uložení sankce při spodní hranici její výměry. Své úvahy správní orgán zakončil tím, že uložené sankce budou plnit účel trestu. Úvahy správního orgánu prvního stupně jsou dle krajského soudu přezkoumatelné, je zcela zřejmé, jaké skutečnosti správní orgán hodnotil, jakým způsobem a co jej k takovému hodnocení vedlo.

[11] Způsob, jakým se správní orgán prvního stupně vypořádal s odůvodněním výše uložené sankce, považoval krajský soud za zcela dostatečný a v souladu s § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v relevantním znění (dále jen „zákon o přestupcích“), stejně jako

s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na niž žalobce odkazoval. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, publ. pod č. 2119/2010 Sb. NSS, dle krajského soudu nebyl v projednávané věci přílehlavý a správní orgán nepochybil, neargumentoval-li uloženými sankcemi v obdobných případech. Taková správní praxe není při ukládání sankcí za přestupky při provozu na pozemních komunikacích běžná a dle krajského soudu ji nelze dovodit ani z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se tohoto typu přestupků. Dílčí námitka žalobce o diskriminačním charakteru uložené pokuty tak dle krajského soudu byla nepodložená a čistě spekulativní, přičemž sama výše uložené pokuty ve spodním pásmu zákonného rozpětí možnou diskriminaci žalobce téměř vylučuje.

[12] Krajský soud dospěl k závěru, že se správní orgány zabývaly oběma složkami zavinění. Správní orgán prvního stupně rozebral, že přestupku se žalobce dopustil jako řidič při řízení motorového vozidla, tedy jako osoba znalá dopravních předpisů. Správní orgán prvního stupně dovodil, že žalobce se dopustil tohoto jednání minimálně z nevědomé nedbalosti, s čímž se ztotožnil také krajský soud. Námitku žalobce, že nemohl rozeznat, že naplňuje znaky skutkové podstaty daného přestupku, když spodní hranici skutkové podstaty překročil toliko o 2 km/h, hodnotil krajský soud jako zcela nepodloženou, bez jakékoli argumentační hodnoty, neboť byla založena pouze na tom, že žalobce nemohl kvůli špatnému technickému stavu vozidla rozpoznat, že nejvyšší povolenou rychlost v obci překročil o více než 40 km/h. Pokud si mohl myslet, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost o 20 až 40 km/h, tak dle krajského soudu jednal v tomto rozsahu v nedbalosti vědomé; překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o více než o 40 km/h bylo potom nedbalostí nevědomou, jak správní orgán prvního stupně popsal.

[13] Námitku žalobce vůči uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu shledal krajský soud také nedůvodnou. Podle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích lze ve stanovených případech uložit zákaz činnosti, spáchal-li pachatel přestupek touto činností nebo v souvislosti s ní. Činnost, při které se žalobce přestupku dopustil, bylo řízení motorového vozidla. Zákon o silničním provozu jednotlivé kategorie vozidel nerozlišuje, pro všechna motorová vozidla platí shodná pravidla silničního provozu a právní úpravu krajský soud nepovažuje za nejasnou. Dle krajského soudu proto není podstatné, jakým vozidlem a které kategorie se přestupce předmětného přestupku dopustil. Judikaturu citovanou žalobcem krajský soud označil za nepřilehlavou.

II.

Obsah kasační stížnosti

[14] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil dva okruhy námitek. V první řadě brojil proti posouzení otázek souvisejících s měřením rychlosti vozidla krajským soudem. Stěžovatel nesouhlasil s vypořádáním své námítky o nesprávném nastavení měřidla, které dokládal geometrickou analýzou snímku. Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu, že strohé vypořádání otázky věrohodnosti výpočtů je dostačující, především nesouhlasil s tvrzením, že GPS souřadnice, z nichž vychází, jsou pouze orientační. Stěžovatel měl naopak za to, že se jedná o nejpresnější určení polohy zařízení, které nebylo v řízení nijak vyvráceno. Obdobně měl stěžovatel za to, že krajský soud pouze nepodloženě tvrdí, že satelitní snímek použitý stěžovatelem je nepřesný, aniž by k tomu předložil jakýkoliv důkaz. Dále dle něj není zřejmé, z čeho krajský soud vycházel v případě svého tvrzení, že satelitní snímek nebyl pořízen kolmo k zemskému povrchu, jakož ani to, jaký vliv by tato skutečnost mohla mít na provedený výpočet.

pokračování

[16] V doplnění žaloby k tomu stěžovatel dodal, že argumentaci krajského soudu nepovažuje za spravedlivou, jelikož neměl k dispozici jiné podklady, než které byly obsahem spisu a které jsou veřejně dostupné. Poukázal také na praxi správních orgánů i soudů, které veřejně dostupné podklady pro zjišťování skutkových okolností užívají. Zdůraznil také, že důkazní břemeno nesmí být nesplnitelné. Pokud by měly být důkazy předložené stěžovatelem odmítnuty jako nepřesné, bylo by na stěžovatele kladeno nepřiměřené důkazní břemeno, protože by musel za účelem zpochybnění měření rychlosti obstarávat nákladný znalecký posudek. Stěžovatel poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015 – 36, ze dne 30. 5. 2017, č. j. 2 As 309/2015 – 46, a ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015 – 41), z níž dle jeho názoru vyplývá, že v případě předložení daného podkladu stěžovatelem se jedná o důkaz, se kterým je nutné se odborně vypořádat, případně i pomocí odborného vyjádření nebo znaleckého posudku.

[17] Současně stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že v daném řízení nebylo nijak prokázáno, že použitý rychloměr disponuje funkcí, která zamezí změření vozidla v případě chybného měření, resp. nastavení zařízení. Za nesprávný označil stěžovatel také závěr krajského soudu, dle něhož nebylo třeba provést k důkazu návod k obsluze zařízení. Pokud krajský soud neprovedl žádný důkaz, jen stěží dle stěžovatele mohl dojít k závěru, že požadavky nastavení rychloměru byly dodrženy. Dle stěžovatele je proto nesprávný závěr soudu, podle něhož nebylo nutné provést jako důkaz str. 71 návodu k obsluze.

[18] Stěžovatel namítl též nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, neboť dle něj soud zcela nepodloženě pouze zopakoval závěry správních orgánů ohledně účelu, k němuž slouží odchylnka měření. Nepřezkoumatelné jsou dle něj též úvahy krajského soudu o tom, že provozní podmínky nemohou mít na měření žádný vliv. Zopakoval své odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že způsob fungování silničních rychloměrů není notorií, a proto by měl být prokazován.

[19] Za nepřezkoumatelnou dále stěžovatel považoval úvahu soudu, „že policisté uvedli, že postupovali v souladu s *Návodem k obsluze*“. Pokud policisté vypověděli, že „postavili auto podle návodu“, nepostačuje dle stěžovatele toto vyjádření k závěru, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. K této námitce se dle něj krajský soud nijak nevyjádřil a namítané tvrzení správního orgánu prvního stupně bez dalšího přejal.

[20] Pokud krajský soud uzavřel, že nejsou patrné znaky nesprávného měření, pominul dle stěžovatele jeho námitku, že porušení návodu k obsluze nasvědčuje nestandardní úhel snímku automobilu, neboť je na něm viditelná velká část boku vozidla. Současně to dle stěžovatele znamená, že se krajský soud nevypořádal ani s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který se touto námitkou vznesenou stěžovatelem také nezabýval. V tom stěžovatel dle svého vyjádření spatřoval nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť krajský soud je povinen vypořádat každou žalobní námitku.

[21] Stěžovatel také nesouhlasí s vypořádáním jeho odkazů na judikaturu, neboť mu nebylo zřejmé, k jakým námitkám a judikátům se krajský soud vyjadřuje a na základě jakých úvah dospěl k přesvědčení o nesprávnosti závěrů stěžovatele z této judikatury dovozovaných. I v tom stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[22] V rámci druhého okruhu námitek brojil stěžovatel proti způsobu stanovení sankce za spáchání přestupku. Dle stěžovatele krajský soud účinně nevypořádal jeho námitku, že výměra pokuty je nezákonná a nepřezkoumatelná proto, že nebyla řádně zohledněna všechna zákonná kritéria, neboť správní orgán by správně měl zhodnotit každé zákonné kritérium a dále uvést, zda jej považuje za polehčující či přitěžující a jaký vliv mělo to které kritérium na konečnou výši

pokuty. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 – 23, a ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005 – 59. Dle stěžovatele odůvodnění výměry pokuty požadavkům stanoveným v této judikatuře nedostálo.

[23] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel v rámci této argumentace dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která má potvrzovat jeho názor, že se vždy bude jednat o nezákonnou pokutu, nebude-li při její výměře řádně aplikována správní úvaha, tj. nebudou-li zohledněna všechna zákonná kritéria. Pokud by případně měl ve věci rozhodující pátý senát Nejvyššího správního soudu odlišný názor, domáhal se stěžovatel postoupení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu za účelem sjednocení rozhodovací praxe v otázce, zda je nezohlednění všech zákonných kritérií pro výměru sankce důvodem pro zrušení správního rozhodnutí o jejím uložení.

[24] Stěžovatel považoval za nesprávnou také úvahu, podle níž při ukládání zákazu řízení není možné rozlišovat jednotlivé skupiny vozidel. Ze zákona nelze dovodit plošný zákaz řízení motorových vozidel, neboť zákon zmiňuje pouze zákaz činnosti. Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost také v tom, že správní orgán prvního stupně neodůvodnil, proč nestačí zakázat řízení pouze té skupiny vozidel, do níž patří vozidlo, s nímž byl přestupek spáchán, a to s ohledem na zásadu *in dubio mitius*. Zdůraznil, že řídicí oprávnění se získává pro jednotlivé skupiny vozidel a pro každou kategorii také platí jiné rychlostní limity. Dle stěžovatele je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelné, neboť se správní orgán vůbec nezabýval podmínkami uložení zákazu činnosti dle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích a toto ustanovení vůbec nezmiňuje. Stěžovatel zdůraznil, že trvá na svém názoru, že nebylo možné uložit zákaz řízení všech skupin motorových vozidel.

[25] Na závěr stěžovatel namítl, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, neboť správní orgány ani krajský soud se nezabývaly tím, zda nová právní úprava není pro stěžovatele příznivější. Dle stěžovatele tomu tak je již proto, že zakotvuje nová zákonná kritéria pro výměru pokuty, která umožňují lepší individualizaci sankce.

III.

Vyjádření žalovaného

[26] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. Žalovaný uvedl, že trvá na věcné správnosti svého rozhodnutí, považuje je za souladné s právními předpisy a ztotožňuje se s argumentací krajského soudu, uvedenou v napadeném rozsudku.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[27] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[28] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu

pokračování

netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[29] Nejprve Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, ke kterému by byl povinen podle § 109 odst. 4 s. ř. s. i bez námítky stěžovatele. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí krajského soudu je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[30] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud požadavkům přezkoumatelnosti dostal, jedná se o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[31] Krajský soud posuzoval nejprve námítky stěžovatele týkající se měření rychlosti vozidla. Nejprve se zabýval výpovědní hodnotou „*situačního výkresu*“ předloženého stěžovatelem a dospěl k závěru, že tento výkres nemůže být považován za důkaz svědčící o chybném nastavení měřícího zařízení. Krajský soud vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, z jakých důvodů nelze geometrickou analýzu předloženou stěžovatelem považovat za průkaznou. Nic na tom nemohou změnit ani námítky stěžovatele proti jednotlivým důvodům, proč krajský soud považuje výkres za nepřesný. Nejvyšší správní soud se ve svých rozhodnutích takto předloženými studiemi také již zabýval. V rozsudku ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018 – 39, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Geometrické analýzy a matematické výpočty, které by měly rozporovat zachování předepsaného úhlu odklonu osy záznamového zařízení a radarové hlavy od osy pohybu měřeného vozidla, předkládané stěžovateli zastoupenými Mgr. Václavem Voříškem a Mgr. Jaroslavem Topolem, přitom byly Nejvyšším správním soudem opakovaně sbledány nepřesnými a nevěrohodnými (viz bod [33] a [34] rozsudku č. j. 6 As 182/2019-38 a dále rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33).*“

[32] V rozsudku ze dne 16. 4. 2020, č. j. 1 As 485/2019 – 36, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*stěžovatel ani jeho obecný zmocněnec či právní zástupce nejsou odborníky na měření rychlosti, po obsahové stránce tak výpočet nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení stěžovatele (viz rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42, body 19 a 20, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 279/2017 - 44, bod 56, ze dne 31. 10. 2018, č. j. 4 As 270/2018 - 41, bod 10, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33, či rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 7. 1. 2019, č. j. 60 A 18/2016 - 24, bod 20, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2019, č. j. 28 A 12/2017 - 46, bod 43)*“.

[33] Za důvodnou nelze považovat ani námítku stěžovatele, podle níž je na něj kladeno nesplnitelné důkazní břemeno a v případě posudku předloženého stěžovatelem je nutné se s ním odborně vypořádat. Judikatura, na níž stěžovatel tuto svoji úvahu zakládá, není pro projednávanou věc případná, neboť její závěry jsou založeny na předpokladu, že předložené výpočty byly i z pohledu „*přiměřeně inteligentního laika*“ schopny zpochybnit záznam pořízený měřícím zařízením. Jak však vyplývá ze zjištění Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018 - 36, správnost obdobných výpočtů obviněných se nepotvrdila ani poté, co si správní orgány vyžádaly vyjádření autorizovaného metrologického střediska.

[34] Stěžovatel také pominul, že Nejvyšší správní soud v jím citovaných rozhodnutích konstatoval, že nebylo zřejmé, jak by v případě tvrzené chyby v jeho nastavení měřicí zařízení reagovalo. V tomto smyslu lze odkázat na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018 – 39: „*Také otázka funkce měřicího zařízení, která umožňuje anulování výsledku měření v případě, kdy je provedeno nesprávně, jakož i jiné projevy nedodržení návodu k obsluze radarového rychloměru, byly judikaturou zdejšího soudu již vyřešeny. V rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro radarové zařízení Ramer 10 C, které bylo použito i v nyní projednávané věci, platí, že není-li dodržen návod k obsluze, měřicí zařízení rychlost vozidla vůbec nezaznamená. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.*“ (srov. též rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Stěžovatel se tedy mylí, pokud tvrdí, že takovouto funkcí uvedený radarový rychloměr nedisponuje. Stejně tak mu nelze přisvědčit, vytýká-li krajskému soudu nesprávný výklad tolerance při měření v rozmezí ± 3 km/h; krajský soud v bodu 19. napadeného rozsudku výslovně uvedl, že zásadní nedodržení návodu k obsluze má za následek neuložení snímku nebo zobrazení některého z chybových hlášení, naopak možné odchylky jsou zohledňovány právě uvedenou tolerancí. Možnými odchylkami je přitom nutno rozumět nepatrné změny při umístění měřicího vozidla (oproti ideálnímu stavu) či technické limity rychloměru (srov. bod [30] rozsudku tohoto soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 306/2017 - 32).“

[35] Již krajský soud poukazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se nemožnosti pořídit záznam zařízením RAMER 10 C, jestliže došlo k jeho nesprávnému nastavení. Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti, je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhly úspěšně a snímek je hodnověrný. Je pravdou, že v řízení v nyní posuzované věci nebyla funkce zabraňující provedení měření chybně nastaveným měřičem prokázána, vyplývá však z výše uvedené judikatury, a proto ji nebylo nutné, i s ohledem na zásadu procesní ekonomie, ve vztahu ke stejnému typu přístroje znovu prokazovat. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v daném případě nebylo nutné, aby krajský soud provedl návod k obsluze zařízení jako důkaz, ani nebyl povinen se odborně vypořádat s předloženým „*situacním výkresem*“. Současně lze konstatovat, že krajský soud ve svém rozhodnutí dospěl s ohledem na citovaný rozsudek také ke správnému závěru při hodnocení účelu odchylky měření.

[36] Pokud jde o námitky stěžovatele vůči pasáži rozsudku týkající se výpovědi policistů, skutečnost, že policisté vypověděli, že postupovali v souladu s návodem k obsluze, vyplývá ze správního spisu. Jejich vyjádření, že „*postavili auto podle návodu*“, není ani možné vykládat jinak. Žalobní námitky stěžovatele proti obecnosti těchto tvrzení pak krajský soud dostatečně vypořádal ve svém rozsudku. Nelze souhlasit se stěžovatelem, že krajský soud spoléhal pouze na vyjádření policistů jako svědků. Na posouzení jejich výpovědí krajským soudem nelze nahlížet izolovaně, naopak je třeba je hodnotit v souhrnu dalších skutečností, včetně již zmíněných vlastností měřicího přístroje, který by v případě nesprávného nastavení měření neprovedl.

[37] Obdobně, jestliže stěžovatel namítal, že krajský soud nevypořádal jeho námitku, podle níž o nesprávném úhlu měřicího přístroje vypovídá nestandardní úhel, pod kterým byl automobil zachycen na fotografii pořízené měřicím přístrojem, Nejvyšší správní soud odkazuje na již uvedené skutečnosti, z nichž vyplývá, že případné odchýlení přístroje od předepsaného úhlu by nemohlo být natolik zásadní, aby ho nebylo možné zahrnout do odchylky odečtené ve prospěch stěžovatele z naměřené rychlosti. Vyšší odchylka od předepsaného úhlu by způsobila, že měření by přístroj vůbec neprovedl. S ohledem na tyto skutečnosti lze mít vypořádání této námitky krajským soudem za dostatečné. Nelze ani přisvědčit stěžovateli, že krajský soud nevypořádal jeho námitku nepřezkoumatelností rozhodnutí správního orgánu prvního stupně související s tímto jeho argumentem. Krajský soud se této námitce explicitně

pokračování

věnoval a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je plně přezkoumatelné. Nejvyšší správní soud k tomu, nad rámec již uvedeného, připomíná, že povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není ani dle Ústavního soudu nutno pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy formulovat podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka řízení (srov. nálezy ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, či ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09), jestliže se soud vypořádá se všemi řádně a včas uplatněnými žalobními body, což však neznamená, že za žalobní bod je nutné považovat každý dílčí argument stěžovatele.

[38] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu také v pasáži, v níž krajský soud vypořádal odkazy na judikaturu obsažené v žalobě, neboť dle něj není zřejmé, k jakým námitkám a judikátům se krajský soud vyjadřuje. S ohledem na umístění předmětného odstavce v rámci odůvodnění rozhodnutí je však zřejmé, že krajský soud se v daném případě věnuje judikatuře, na kterou stěžovatel odkazoval v souvislosti se svou argumentací týkající se odchylky měření. Současně lze poznamenat, že jakkoliv je tato pasáž rozsudku poměrně obecná, dle Nejvyššího správního soudu se s ohledem na přezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu jako celku nejedná o tak závažnou vadu, která by vedla k dotčení práv stěžovatele.

[39] Další okruh kasačních námitek stěžovatele směřoval proti způsobu určení výše sankce za spáchaný přestupek. Dle Nejvyššího správního soudu se však nelze přiklonit k názoru stěžovatele, že jeho žalobní námitky proti odůvodnění výše uložené sankce krajský soud nevypořádal. Krajský soud přezkoumal odůvodnění uložené sankce správním orgánem a dospěl k závěru, že je v souladu s § 12 zákona o přestupcích i s judikaturou správních soudů věnující se této otázce. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje.

[40] Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, jejíž součástí jsou i stěžovatelem citovaná rozhodnutí, řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích se při určení druhu sankce a její výměry „*příhlédne ke závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pobutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení*“. Ustanovení tedy obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlídnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše sankce vedly tak, aby odůvodnění její výše bylo následně soudem přezkoumatelné. Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, která zákon předpokládá, přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochybnosti o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, nebo stěžovatelem citovaný rozsudek ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 – 23).

[41] Správní orgán prvního stupně v posuzované věci zhodnotil okolnosti týkající se způsobu spáchání a následků přestupku a dospěl k závěru, že je lze považovat za polehčující, a dále také okolnosti týkající se pohnutek a osobních poměrů stěžovatele, které označil za mírně přitěžující. Stěžovatel ve své žalobě namítal, že z rozhodnutí správního orgánu nevyplývá, zda mu míru zavinění přičítal ve prospěch či k tíži.

[42] Jak správně poznamenal již krajský soud, správní orgán prvního stupně hodnotil i okolnosti spáchání přestupku a míru zavinění a dospěl k závěru, že se jednalo o porušení

veřejného zájmu na bezpečném a plynulém silničním provozu ve formě nevědomé nedbalosti. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v závěru hodnocení tohoto kritéria správní orgán opomněl uvést, zda je tato skutečnost ve prospěch pachatele, či k jeho tíži. K hodnocení zavinění ve formě nedbalosti jako kritéria pro stanovení výše sankce lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2018, č. j. 4 As 287/2018 - 30: „*Nejvyšší správní soud doplňuje, že otázka, zda stěžovatel spáchal přestupek ve vědomé či nevědomé nedbalosti, má skutečně svůj význam z hlediska výše sankce. Na tuto skutečnost poukázal i sám zástupce stěžovatele, kdy v kasační stížnosti citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, ze kterého vyplývá, že hodnocení, zda byl spáchán přestupek ve vědomé či nevědomé nedbalosti, se má projevit ve výši sankce i úvahách o ni. V daném kontextu je však potřebné zdůraznit, že pokud by správní orgány zjistily, že se ve stěžovatelově případě jednalo o nedbalost vědomou, tedy o závažnější míru zavinění, pravděpodobně by to vedlo k uložení vyšší pokuty.*“

[43] Již krajský soud zdůraznil, že správní orgán první stupně ve svém rozhodnutí označil, které skutečnosti jdou stěžovateli k tíži. Současně je možné, i s ohledem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, dospět k závěru, že zavinění ve formě nevědomé nedbalosti lze považovat ve srovnání s ostatními způsoby zavinění, včetně nedbalosti vědomé, za okolnost, kterou je třeba vzít v úvahu ve prospěch pachatele přestupku. K tomu přispívá také závěr správního orgánu prvního stupně, že po zhodnocení kritérií dle § 12 zákona o přestupcích převažují polehčující okolnosti, tedy okolnosti svědčící ve prospěch nižších sankcí.

[44] Na základě uvedeného se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem krajského soudu, že stanovení výše sankce, konkrétně pokuty, při dolní hranici zákonného rozmezí odpovídá požadavkům stanoveným v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a je přezkoumatelné. Zdejší soud dospěl k závěru, že správní orgán nepřekročil při výměře sankce meze správního uvážení, ani je nezneužil, tato sankce není překvapivá ani výjimečná. Zdejší soud přitom neshledal důvod se v této věci odchýlit od ustálené judikatury, resp. takový postup navrhnout rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

[45] Pokud jde o námitky stěžovatele směřující proti uložení zákazu řízení motorových vozidel, ani ty Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými. I v případě těchto námitek se jedná o otázku, kterou již Nejvyšší správní soud v rámci své rozhodovací činnosti řešil (viz např. rozsudky ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017 – 34, ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018 – 41), podrobně ji pak rozebral především v rozsudku ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 As 239/2018 – 40, v němž dospěl k závěru, že v uvedené věci bylo třeba uložit zákaz řízení všech typů motorových vozidel: „*Pokud tedy stěžovatel namítá, že správní orgán prvního stupně mu mohl zakázat řízení vozidel skupiny B, nebo všech vozidel, avšak uložil mu zákaz řízení všech vozidel, aniž by nutnost uložení takového trestu jakkoli odůvodnil, pak zcela pomíjí preventivní funkci zákazu činnosti, jenž mu byl uložen, a to v bezprostředním opodstatnění povahou přestupku překročení maximální povolené rychlosti, který spáchal a který není nijak specifický pro provoz výhradně motorových vozidel skupiny B. Z hlediska uloženého zákazu činnosti proto není podstatné, do které skupiny či podskupiny spadalo stěžovatelem řízené vozidlo při spáchání přestupku podle § 125c odst. 1, písm. f), bodu 2 zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou rozhodovací činností nepovažuje za vadu, pokud správní orgány uložení plošného zákazu řízení blíže neodůvodnily, jelikož s ohledem na povahu přestupku ani neměly jinou možnost, než uložit sankci zákazu řízení všech motorových vozidel.*“

[46] Stěžovatel dále namítal porušení svého práva na spravedlivý proces, neboť se správní orgány ani krajský soud nezabývaly tím, zda pozdější právní úprava [novely zákona o silničním provozu a nová úprava správního trestání obsažená v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v relevantním znění (dále jen „zákon o odpovědnosti

pokračování

za přestupky“)], není pro stěžovatele příznivější a zda tedy nebylo na místě postupovat podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

[47] Stěžovatel byl přitom shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu a byla mu uložena sankce dle podle § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) tohoto zákona, přičemž obsah těchto ustanovení ani jejich dopad na stěžovatele se od spáchání daného přestupku dne 21. 12. 2015 dosud nezměnil. Správní orgány rozhodovaly v této věci před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dne 1. 7. 2017, jeho znění tedy nemohly ve svých rozhodnutích jakkoli zohlednit. Uplatnění nové právní úpravy správního trestání dle zákona o odpovědnosti za přestupky tedy bylo v nyní posuzované věci myslitelné až v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud ovšem dospěl ve své judikatuře k závěru, že za změnu ve prospěch stěžovatele nelze považovat samotné přepracování ustanovení o určení druhu a výměry sankce (nově „*správního trestu*“) obsažení v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, ani podrobnější vymezení kritérií pro uložení správního trestu dle § 38 až § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 51/2019 - 38, „[j]ediná potenciální výhodnost nové právní úpravy v případě stěžovatele tak spočívá skutečně pouze v mimořádném snížení výměry pokuty dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Tuto úpravu by bylo v zásadě možné považovat za takovou, která je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala. Jak však uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45: ‚Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by tedy v úvahu připadalo, avšak pouze v případech, na které by toto ustanovení alespoň teoreticky mohlo dopadat.‘ Ani sám stěžovatel přitom neoznačil žádné relevantní skutečnosti, jež by měly mimořádný charakter, a mohly tak odůvodnit mírnější postup při jeho trestání“. Obdobný závěr platí i v nyní posuzované věci.

V.

Závěr a náklady řízení

[48] Nejvyšší správní soud kasační námitky stěžovatele neshledal důvodnými, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[49] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému ovšem žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu jeho nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. listopadu 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu